

Jan Nedoma

**ZÁMECKÉ
LÉTO**

Jan Nedoma

**ZÁMECKÉ
LÉTO**

NAKLADATELSTVÍ PLOT
PRAHA 2026

OBSAH

1. Zámecká restaurace	7
2. Hrozba stávky	18
3. Věcné břemeno	30
4. Hrobník Tunkl	42
5. Druhá závěť	54
6. Sčítání zvěře	66
7. Cesta k soudu	77
8. Vodník	88
9. Soudní řízení	101
10. Vyhlášení rozsudku	113
11. Strýc Arnošt	124
12. Statkářka Polednická	137
13. Detektiv	147
14. Na rybách	158
15. Online	171
16. Svatba	184
17. Kongres	198
18. Krajský soud	210
19. Miniaturní lahvička	221
20. Když mě zradíš	233

Copyright © Jan Nedoma, 2026

Cover illustration © Petr Sýkora, 2026

Copyright © Nakladatelství PLOT, 2026

ISBN 978-80-7428-510-3

1.

ZÁMECKÁ RESTAURACE

Projeli jsme s Chelly, švýcarskou entlebuškou, branou zámku Hochštejn. Roomstera jsem zaparkoval na parkovišti na nádvoří. Masivními repasovanými dveřmi jsme vstoupili do zámku.

„Prostředí už znáš, byla jsi tady na návštěvě. Teď tu budeš bydlet.“

Chelly se na mě podívala. Vždy, když jsem ji oslovil, na mě pohlédla.

„No nekoukej. Zdá se ti to moc veliký? Z toho si nic nedělej. Mně taky.“

Rozhlédla se okolo sebe.

„Klidně siovej domov prohlídni a pak mi řekneš. Nechci slyšet, že se ti tu nelíbí. Byla jsi obyčejnej pes. Štěstí, že máš rodokmen. Na zámku mají všichni rodokmen. I ryby. Nemáš důvod se cejtit blbě. Já rodokmen nemám a necejtím se blbě. Ale u mě je to něco jinýho. Sem zámeckej pán. A ty zámeckej pes. Tak se podle toho chovej.“

Chelly byla můj třetí pes. První byl Pač, belgický ovčák. Magor. Řekl to o něm i pan Görgl na cvičáku a ten psům rozuměl. Nádor na mozku uspíšil jeho odchod do psího nebe.

Pak přišla Eny, švýcarská salašnice. Nesnesla nikoho cizího na parcele, natož v domě. Vetřelce vyháněla štípnutím do zadku.

A nyní entlebuška Chelly. Všechny psy, které na vycházce potká, považuje za své kamarády. Z každé návštěvy má radost a vítá ji s nadšením. Podobně se vítala i s Dannerem, majordomem šlechtice Žampacha. Zdědil jsem ho společně se zámkem. Okamžitě dal Chelly najevo, že budou kamarádi, ale všechno má své meze.

Požádal jsem ho, zda by se o Chelly postaral a ukázal jí nové bydlíště, já že zajdu do zámecké restaurace.

„Neboj! Přijdu!“ slíbil jsem kamarádce.

Cestou do restaurace jsem procházel zámek a dobře si všiml, že bankovky již nevyčuhují ze všech koutů zámku. Opustily ho společně se Žampachem. Zda a kdy se sem vrátí, bylo nyní na mně. Putování jsem zakončil v zámecké restauraci.

Seděl jsem v zavedené restauraci zámku Hochštejn, konzumoval mého oblíbeného pstruha na česneku, pozoroval hosty i číšníky a moje hlava se vyrovnávala s realitou. Před několika dny jsem se stal na základě dědického řízení majitelem nejen této restaurace a zámku, ale i přilehlých luk, lesů, rybníků a polí. Hochštejn jsem znal ještě z dob kralování Bruna Žampacha.

Dobře si pamatuji zchátralou ruinu, ze které Brunovy peníze a odborné i komunikační schopnosti architekta Feryho vybudovaly stavbu obdivovanou turisty. Dobře jsem znal i okolní lesy, měl jsem v nich svá místa, kde rostly hříby. Někdy jsem zahlédl virginského jelena, import z Kanady nebo na mě z jezevčí nory vykoukla hlava lišky.

Číšníci v restauraci byli vstřícní, a když jsem dojedl, jeden z nich se zeptal, jak mi chutnalo a zda je vše v pořádku.

Potvrdil jsem, že chutnalo a vyslovil přání podívat se do kuchyně. Bruno při návštěvě restaurace vždy zavítal do kuchyně a jako nový majitel jsem pokládal za vhodné v této tradici pokračovat. Číšník mi ochotně objasnil, že to není možné z několika důvodů. Jako hlavní překážku mé přítomnosti v kuchyni uvedl skutečnost, že nejsem vlastníkem hygienického průkazu.

Usmál jsem se na číšníka a řekl, že to opravdu nejsem, ale žádnou překážku že v tom nevidím. Vždyť Žampach také chodil do kuchyně, dokonce tam i jedl, a také nevládnul hygienický průkaz.

„Jsem vlastník nejen této restaurace, ale celého zámku a jeho širokého okolí, kam až oko dohlédne!“ upozornil jsem ho.

Číšník neopětoval můj úsměv a poněkud urážlivým způsobem pravil, ať si z něho nedělám prdel.

To, že k němu ještě nedorazila změna vlastnické struktury,

jsem chápal, ale pokračování jeho promluvy, která se i nadále nesla v dehonestujícím tónu, už ne. Pak odkráčel.

Tohle jsem nemohl ustát a vypravil se do kuchyně. Za dveřmi jsem zaslechl, jak číšník vypráví kuchaři, co se přihodilo. Hovořil o otravovi. Ukočíroval jsem adrenalin, který se mi tlačil do hlavy, a vstoupil do kuchyně.

„To je on!“ upozornil číšník kuchaře.

„Co tady děláte?“ houkl kuchař.

„Jen se tak rozhlídnu...“

„Vypadněte!“ nebral si servítky.

Tón jeho hlasu se mi hrubě nelíbil. Aby mě kdokoli vyhazoval z mé kuchyně, to byla silná káva. Dle názoru okolí, a nejen jeho, jsem klidný a rozumný člověk sázející na dialog. Pokusil jsem se tento princip uplatnit i nyní při rozhovoru s kuchařem a sdělil mu, že jsem ho přišel pozdravit.

Vzápětí se mi potvrdilo, že se jedná o kuchaře tupce. Spor o to, kdo do kuchyně může a kdo ne, se pokusil ukončit fyzickým násilím. Na plynovém sporáku smažil řízky. Překvapeně jsem pozoroval, jak nedosmažené řízky skončily v odpadkovém koši. Tento krok nesvědčil o dobrém hospodáři. Proto to také na zámku a v podhradí tak vypadá. Bruno Žampach si mohl dovolit dotoval, geodet ne.

Pánev trčela výhrůžně v jeho pravici v nebezpečné blízkosti mé hlavy.

Pak se ozvalo: „Jestli hned nevypadneš, rozmlátím ti pánev o hlavu.“

To byl další důkaz špatného zacházení se svěřeným majetkem. Nechápal jsem to. Patrně byl přesvědčený, že moje hlava je tvrdší než pánev. Byl jsem opačného názoru a zkoušku jsem nehodlal absolvovat.

Sáhl jsem po legálně držené pistoli a namířil na kuchaře. Ke zbrani jsem přišel jako slepý k houslím. V restauraci U Matějčků u stolu štamgastů mě kdysi oslovil spolustolovník, zda bych neměl zájem o pistoli. Po pravdě jsem řekl, že ani ne. „Nemám zbrojní průkaz,“ dodal jsem.

Podotkl, že nevím, kdy se mi bude hodit. Slíbil, že všechno zařídí, když mu dám příslušný obnos. Lákavá nabídka, které jsem

neodolal, a druhý den mu požadovaný obnos přinesl. Netrvalo dlouho a u stolu štamgastů jsem převzal zbrojní průkaz a pistoli. To jsem ji držel v ruce poprvé v životě. Nyní v zámecké restauraci podruhé a vzpomněl si při tom na slova štamgasta z restaurace U Matějčků.

Konsternovaný kuchař hleděl na pistoli, pánev mířící na moji hlavu zůstala trčet ve vzduchu a chvíli trvalo, než tuto pozici opustila. Nedokázal bych konzumovat cokoli připraveného tímto kuchařem. I pstruh, na kterém jsem si před chvílí pochutnal, se začal v žaludku nepokojně mrskat. Abych ho uklidnil, oznámil jsem kuchaři, že zítra již nemusí chodit. Loajální číšník se kuchaře zastal nevybíravým způsobem, a tak dostal padáka i on.

Po konfliktu v restauraci jsem se snažil vstřebat prožitá trauma v uklidňujícím prostředí francouzského parku. Zde mě vyhledal provozovatel zámecké restaurace, pan Kuncíř. Než ke mně dorazil, stačil vynadat kuchaři i číšníkovi do pitomců a zdůraznil jim, že takový zlatý důl budou těžko někde hledat. Moc se omlouval za incident, zdůraznil, že podobná věc se již nebude opakovat, a ani nemůže, protože oba pitomci již nejsou jeho zaměstnanci.

Z mého odmítavého postoje pochopil, že i on to má nahnuté, protože jak je obecně známo, ryba smrdí od hlavy. Nebyl daleko od pravdy.

Ne právě přátelským pohledem jsem mu to dal najevo. S úmyslem co nejdříve se ho zbavit jsem zamířil do přírodního bludiště. Pokusil se mé rozhodnutí zvrátit a držel se mě jako klíště. Mluvil dost zešíroka o tom, že i zámecký provoz, tedy lesy, zvěř v nich, těžba dřeva, dřevovýroba, rybníkářství, provoz zámku, pronájem pokojů, údržba francouzského parku, anglického parku, je takové bludiště, ve kterém není snadné se orientovat, ale je to zcela zásadní k zajištění prosperity zámku, o kterou mi nepochybně jde. A, i když to tak nevypadá, tak i jemu.

Pak mi mazal med okolo huby, řekl, že jsem inteligentní a schopný člověk, který si jistě poradí, ale trvalo by nějaký čas, než se dostanu do obrazu, a jistě chápu, že není možné řešit vše s pistolí v ruce.

To jsem samozřejmě chápal. Dodal, že on potřebné informace v případě mého zájmu rád poskytne.

Jeho slova mě zaujala. Nebylo vůbec jisté, zda si tím jenom nenažít zachránit kůži. Zlatý důl se opouští nadměru těžko. Vycítil moji nedůvěru a rozhodl se mě přesvědčit.

„Pojďte! Něco vám ukážu,“ řekl.

Opustili jsme bludiště a vešli do restaurace. Kuchař právě vztekle balil sadu nožů, základní vybavení profese. Jeho pohled nebyl přátelský, ale že je proti nám použije, nebylo moc pravděpodobné. Číšník plnil tašku kradeným proviantem a lahvemi. Šéf ukázal nadhled a minuli jsme je bez povšimnutí. Prošli jsme hlavním sálem a na jeho konci jsme vstoupili do salónku.

Kuncíř se vítězně rozhlédl a pravil: „Tak, pane inženýre, tady se upeklo všechno důležité, co se na zámku dělo.“

Pohlédl jsem na něj. Jistě, je to pravděpodobné, nebo dokonce i možné. Ale co on o tom může vědět. Vzápětí se ukázalo, že hodně.

„Samozřejmě, leccos jsem zaslechl. A co jsem nezaslechl, znamená tento přístroj,“ řekl a odhrnul závěs.

Vykoukla na mě kamera, která monitorovala celou místnost. Obraz i zvuk byl kvalitní.

„Šéfe, archiv budete mít k dispozici. A nejen ten. Od této chvíle i vše, co se na zámku šustne.“

Začal jsem přemýšlet nad dalším osudem toho muže. Definitivně jsem se rozhodl, když jsem nasával v Kuncířově kutlochu informace o chodu eseróčka, a zejména o osobách zajišťujících provoz. A Kuncíř si nebral servítky. Šťavnatě vyprávění ilustroval ukázkami z videa. Prvního si vzal na paškál šéfa s.r.o., magistra Burzu. Potvrdil moje mínění. Nestačí na to.

Účastnil jsem se několika sezení s Burzou za Žampachova života. Brzy jsem pochopil, že je to takový Bušek z Velhartic v Bruno- vých službách. Žampachovu chabou snahu, aby se provoz zámku

obešel bez dotování z jeho kapsy, odvrátil Burza snadno. Byl jsem u toho, když od něj Žampach uslyšel: „Bruno, příteli, chápej zámek se všemi lesy, rybníky, loukami a zámeckým parkem jako větší rodinné sídlo. Jde o to, aby ses tu cítil dobře.“

Bruno odpověděl, že se cítí velmi dobře, a zeptal se, jakou částkou na provoz doplácí.

„Bruno, příteli, ta částka je natolik bezvýznamná, že nemá smysl, aby ses jí zabýval.“

A nalil dva panáky. Tím byl dotační proces ukončen. Žampachovou smrtí se ovšem změnilo vše, nejen dotační proces.

Po shlédnutí videa a vyslechnutí Kuncířova komentáře jsem pochopil, že magistr Burza má sice extrémní znalosti o šlechtických rodech, ale o fungování firmy Hochštejn s.r.o. nemá ani páru.

Poslechl jsem si Kuncířovo stručné vyjádření k vedoucím jednotlivých středisek, ilustrované záběry z videa. Vedoucího polesí inženýra Vondrouše označil Kuncíř za odborníka a jeho středisko za ekonomického tahouna celého s.r.o. Z jeho slov i ze záznamu na videu jsem pochopil, že Vondrouš dřevu rozumí a je obchodně zdatný, hlavně do své kapsy, a Burza mu to toleruje. Na videu působil rozhodně a energicky.

Kastelána Štíbingra se Kuncíř zastával. Uvedl, že není reálné, aby se zámek uživil. Pochvaloval si, že zámecké plesy jsou vyhlášené široko daleko, a dokumentoval to videem. Štíbingr působil neslaně nemastně.

Vedoucího střediska rybářů Červa popsal jako okresního bossa, který má Burzu na háku. Záznam na videu jeho slova potvrdil. Když Burza Červovi vytýkal kšeftování s rybami, ten jeho námitku snadno odpálil, že kvůli deseti kaprům neskončí jejich vzájemně dobrý vztah. A pak se zeptal, kolik kaprů potřebuje. Burza číslo tak zamumlal, že mu nebylo rozumět.

Poslední přišel na řadu šéf střediska zemědělců Ruda Dykast. Kuncíř se přiznal, že na něho nic nemá, protože do salonku nechodil, jen občas do restaurace. Musel jsem se spolehnout na ekonomické výsledky a ty byly dobré.

Přípravu na poradu vedení s.r.o. jsem pokládal za dostatečnou a požádal Mgr. Burzu, aby ji svolal. Když jsme se usadili v zase-

dače a já jsem pohlédl do tváří vedoucích středisek, šéfové ekonomického oddělení a ajťáka, uvědomil jsem si, že přece jen je rozdíl mezi obrazem zprostředkovaným videem a živým tvorem.

Slova se ujal Mgr. Burza. Představil mě a předal mi slovo. Pokládal jsem za vhodné přítomné pozdravit a říct jim několik vět. Sdělil jsem jim, že věřím, že naše spolupráce povede k prosperitě zámku, a pokládám za důležité zdůraznit, jak jistě vědí, že zámek v hojné míře využíval dotací z konta šlechtice Žampacha. Umožňovalo to jeho silné finanční zázemí. Upozornil jsem přítomné, že jsem geodet a finanční zdroje geodetické firmy dotování zámku neumožňují. Prostě zámek si musí na sebe vydělat. Uvedl jsem, že věřím, že to dokážeme. Na závěr jsem se zeptal, zda má někdo dotazy.

Ozval se Vondrouš. Ptal se, jestli to myslím vážně.

Odpověděl jsem, že naprosto, a zopakoval: „Není Žampach, nejsou dotace.“

Následovalo konstatování kastelána Štíbingra, že zámek se bez dotací neobejde. Burza jeho slova potvrdil.

Vysvětlil jsem Štíbingrovi představu, že provoz zámku budou dotovat lesy do doby, než si zámek na sebe vydělá. Odpověď ho uspokojila, Vondrouše ale ne.

„Nebudu dotovat flákače na zámku, zatímco v lese budeme dřít,“ odmítl rázně tuto variantu.

Do diskuse vstoupil Burza. Řekl, že tohle všechno ukáže čas a probereme provozní věci.

Vyslechl jsem řadu provozních problémů. Některé jsem chápal, jiné méně, v těch příliš konkrétních se neorientoval. Po skončení porady mě Burza chlácholil, že Vondrouš je prudšas, musí se to s ním umět a chce to určitý čas. Na závěr mě ujistil, že si to sedne.

Během příštích dnů jsem si stanovil priority. Jednou z nich bylo obsazení klíčové pozice ředitele společnosti Hochštejn s.r.o. Žampach ve své závěti myslel na svého oblíbence Mgr. Burzu, učinil z něho věčné břemeno.

Se Žampachem jsem se seznámil na kolaudaci zámku, který rekonstruoval architekt Fery. Feryho osud byl složitý. Liběna, prostitutka, ho kvůli svému značnému pracovnímu vytížení svěřila

do péče mému bratranci Davidovi, invalidnímu důchodci, profesionálnímu alkoholikovi a řezbáři. Když se David upil k smrti, skončil Fery u mě. Tehdy mi řekl, že zpátky k mámě nechce. Škola mu nedělala potíže. Disponoval nejen pílí, potřebnou dávkou inteligence a fenomenální pamětí, ale i talentem, a stal se z něho architekt. Rekonstruoval Brunův zámek, odvedl dobrou práci a vazba mezi ním a Žampachem přerostla ve víc než profesní a obchodní vztah.

Odtud byl jen krůček k nadstandardnímu vztahu mezi mnou a Brunem. Šlechtic Žampach se prosadil jako úspěšný podnikatel. Posléze založil i politickou stranu s velkými ambicemi. A v této činnosti jsem se angažoval i já. Když byl obávaný šlechtic Žampach odstraněn z politického spektra kulkou nájemného vraha, rod nepřežil. Zámek Hochštejn však ano. Aby tomu tak bylo i nadále, svěřil ho Bruno, nemaje dědiců, do mých rukou.

Jak jsem při návštěvách u Bruna pozoroval, dotace bezpochyby deformují pohled na svět, člověčí bytí a zásadně ovlivňují lidské chování. V tomto smyslu jsem promluvil s Burzou, když se zajímal, jestli by přece jen nějaké dotace nebyly.

„Pane magistře, nebudou,“ řekl jsem rozhodně.

Burza nervózně namítl, že termín, kdy pravidelně chodí mzdy, je tady, a jak řekla ekonomka, peníze chybějí.

„Nedostanou to, na co jsou zvyklí,“ dodal.

Připustil jsem, že je to možné, ale nic s tím neudělám. Žampach na dotace měl, geodetická kancelář nemá.

„Chápete to?“

Burza nechápal, a ani nemohl. Pak mně podrážděně sdělil, že bez dotací se provoz zámku neobejde.

„Bude muset, pane magistře. Bude muset.“

Burza se zajímal, jak to zaměstnancům vysvětlí.

„Pane magistře, jednoduše. Byl Žampach, byly dotace. Není Žampach, nejsou dotace.“

Magistr Burza otráveně opustil kancelář a zamířil do zámecké knihovny.

Podezřívá jsem ho, že se v ní věnuje nejen světové literatuře o slavných šlechtických rodech, ale i konzumaci alkoholu. Danner

toto podezření potvrdil. Když ho v knihovně neočekávaně navštívil, chvatně schovával láhev za knihy.

Nejvíc byly slyšet hlasy naštvaných lesních dělníků.

„Dřeme jako dřív, ale peněz máme míň. Když nám nesplníte naše požadavky, v lese nás nevidíte!“ vyhrožovali.

Vondrouše osud lesních dělníků nezajímal. Ani za mák. Prioritně se staral o soukromé kšefty, které provozoval za Burzovými zády. Burzova znalost téměř všech svazků zámecké knihovny byla v dané situaci k ničemu. Neznalost zámeckého provozu mu velmi svazovala ruce a činila ho bezradným.

Události se daly do pohybu. V salóнку proběhla schůzka Burza–Vondrouš.

„Marceli, co s tím uděláme?“ žádal Burza o radu.

„Já nic. Ty jsi ředitel!“

Magistr Burza marně vysvětloval, že dotační penězovod Žampachovou smrtí vyschl a nový majitel Libřický má představu, že zámek bude vydělávat.

„U toho už nebudu,“ pravil lakonicky Vondrouš.

„Jak nebudeš?“ žasl Burza.

„Jednoduše. Není Žampach, nejsou dotace, nebude Vondrouš.“

Burza se zdráhal věřit tomu, že by Vondrouš odešel. Vondrouš si ale během služby na Hochštejně stačil vybudovat dostatečnou síť kontaktů pro případ potápějící se lodi. Dle jeho mínění je teď ten správný čas ji opustit.

„To mi, Marceli, nemůžeš udělat!“

„Lud’o, můžu. Nejen, že můžu, ale musím. Udělám se pro sebe.“

Lud’a téměř v šoku hleděl na Vondrouše. Vylekalo ho, když ten prohlásil, že tady nezůstane kámen na kameni. Nebude čekat, až ho Libřický vyhodí. Další ránu Burzovi zasadil, když prohlásil, aby si nedělal iluze.

„Ty poletíš jako první,“ pravil.

„Myslíš?“ polilo Burzu horko.

„Jak jsem poznal Libřickýho, jsem o tom přesvědčen.“

Burza nějakou dobu vstřebával tuto nepříteli pozitivní informaci, než ze sebe vysoukal: „Vezmeš mě s sebou, Marceli?“

„Co bys dělal? Já nemám zámeckou knihovnu. Chci koupit pilu!“

Chudák Burza. Když Vondrouš opustil salónek a ponechal ho jeho osudu, tak chvíli trvalo, než si alespoň částečně přebral informace, kterých se mu dostalo. Než propadl malomyslnosti, vzpomněl si na Žampachova slova týkající se závěti. Bruno slíbil, že se o něj postará i po smrti a na zámku zůstane, i když se stane cokoli. Zbývalo zjistit, jak to s tou závětí je.

Od schůzky Burza-Vondrouš neuplynula ani hodina, když se mi ozval Kuncíř.

„Šéfe, něco pro vás mám. Přijďte.“

„V poledne se zastavím,“ slíbil jsem.

Vypravil jsem se do restaurace s Chelly. Na zámku si zvykla rychleji než já. Zámecký pes má určitá privilegia, určitě větší než obyčejný pes. Kuncíř měl pro mě nejen pstruha na česneku, ale i záznam schůzky ředitele eserůčka Burzy s vedoucím polesí Vondroušem. Nezapomněl ani na Chelly, vedle misky s vodou ležela miska s potravou chutnější než granule.

Po shlédnutí záznamu jsem měl jasno, budu hledat nejen ředitele společnosti Zámek Hochštejn s.r.o., ale i nového vedoucího střediska lesů. Bylo zřejmé, že zámek bude ukrajoval z mého časového fondu větší a větší krajíc a na moje vlastní dítě bude zbývat méně a méně času. Samozřejmě, i zámek se stal mým dítětem, ale jak bych řekl, spíše adoptivním.

Nezbývalo než svěřit chod geodetické kanceláře do rukou kolegů. Z celé plejády pracovníků majících schopnosti organizační, odborné a obchodní se vyprofilovali dva, Martin a Petr.

Martin prošel firmou od píky, pracoval tam již jako brigádník při studiu na ČVUT. Vnímal chod firmy a měl k němu jako jeden z mála připomínky, oprávněné i neoprávněné.

„Šéfe, udělejte s tím něco,“ žádal změny ve vedení nefungujícího oddělení inženýrské geodézie.

Reagoval jsem a odvolal vedoucího oddělení a instaloval Martina. Jeho řízení oddělení se zásadně lišilo od stylu jeho předchůdce. Termín „dohodněte“ vystřídal pokyn „udělejte to“. Za kolik a do kdy. Někteří pracovníci to nesli nelibě. Nastal křik, protesty a odchody. Martin to ustál a oddělení kráčelo k prosperitě. Věřil jsem, že to ustojí, i když ho pověřím ředitelováním.

Jeho pravá ruka byl Petr, kterého jsem si vytipoval jako Martinova nástupce v šéfování oddělení. Čerstvý PhD. splňoval všechny výše uvedené požadavky.

A tak jsem oba povolal do kanceláře na kobereček. Proslov jsem měl stručný.

„Pánové, usiluji o to, aby starý zámek prosperoval. Zabere to víc času a úsilí, než jsem předpokládal. Jste v geodetické kanceláři nejlepší, a proto bych se s vámi rád podělil o její řízení. Úspěšné podnikání je zejména o kvalitní práci a kontaktech. Kvalitní výrobu zajistíte vy. Martin se stane jednatelem, Petr převezme oddělení inženýrské geodézie. O kontakty a zakázky se podělíme. Prodám vám určitý podíl ve firmě. Procenta a cenu si rozmyslím. Co vy na to?“

Nečekali to a reakce podle toho vypadala. Překvapení vystřídalo nadšení, posléze obava a vše vyústilo v poděkování za důvěru. Pohotovější byl Petr. Poděkoval jako první.

2.

HROZBA STÁVKY

Bylo třeba konat a tak jsem se vypravil za Jakubem Englysem, vedoucím jednoho ze tří polesí, nabídnout mu vedoucího střediska lesů. Vypravil, no, to se nedá říct. Dvanáct let starý roomster se rozhodl stávkovat.

Danner, když viděl moji marnou snahu přinutit vzdorujícího roomstera k rozumu, k nám přistoupil a pravil: „Šéfe, nechci vám do toho mluvit a ani radit, ale v garáži stojí mercedes pana Žampacha, s tou nejvyšší výbavou za několik miliónů, a volvo, ovšem ne tak luxusní. Tady máte klíče a vyberte si,“ sáhl pro ně do kapsy.

„Pane Dannere, to není auto pro mě. Já bych nevěděl, co bych s těma hejblatama na palubní desce měl dělat. Byl jsem svědkem, že i Bruno s mercedesem zápasil,“ a vyprávěl jsem Dannerovi zážitky z jízd s Brunem.

Když si Žampach nevěděl za volantem rady, volal za jízd garážmistřovi, co si má počít s knoflíkem na přístrojové desce. Ještě než problém vyřešil, spáchal pět dopravních přestupků. Jen tak tak, že nedošlo ke kolizi.

Rozhodnutý okamžitě vystoupit jsem požádal Bruna, aby zastavil.

„Já tě zavezu, kam potřebuješ,“ překypoval Bruno ochotou.

Využil jsem situace, kdy byl přinucen zastavit na křižovatce na červenou, a kvapně jsem opustil Bruna i mercedes.

„Pane Dannere, já vydržím leccos, ale tohle bylo i na mě moc,“ zakončil jsem své vyprávění.

„To víte, většinou jezdil se šoférem,“ omlouval šéfa Danner.

Poděkoval jsem mu za ochotu a místo cesty do nedaleké garáže jsem otevřel kapotu motoru. Nejsm motorista, a i když přesně

nevím, jak má všechno fungovat, pohledem jsem zkoumal zařízení pod kapotou a hledal závadu osaháváním jednotlivých částí motoru, aniž bych tušil, čeho se dotýkám.

Moji činnost sledovaly i Dannerovy zvědavé oči a oddané oči Chelly. Když už nebylo kam sáhnout, kapotu jsem zaklapl. Přesvědčen, že jsem udělal maximum, jsem usedl za volant. Když jsem otočil klíčkem v zapalování, konejšivý zvuk motoru rozsvítil oči všech, jistě i Chelly. Moc ráda jezdila autem.

„Netušil jsem, že rozumíte autům. Nevypadáte na to,“ pravil obdivně Danner.

„Jen částečně... jen částečně, pane Danner,“ podotkl jsem skromně.

„To víte, roomster,“ zvolal jsem.

Danner otevřel víko kufru, Chelly okamžitě udělala hop, pokynul jsem mu na pozdrav a konečně se mohl vydat za Jakubem Englysem, vedoucím jednoho ze tří polesí. To největší obhospodařoval Vondrouš. Staral se nejen o čtyři hajné, ale šéfoval i celému středisku lesů. K Englysovi jsem měl blízko již za časů Žampachova kralování.

Ekonomickým tahounem, zásadním zdrojem příjmů a prosperity zámku, byly lesy. Po Brunově smrti bylo řešení jediné – aby právě lesy dotovaly firmu Hochštejn s.r.o. Dočasně, jak padlo na poradě.

Vstoupil jsem do hájovny v doprovodu Chelly.

„Máš nového psa,“ konstatoval Englys, když se mu Chelly vnučila do přízně.

„Jo, to mám. Místo padesáti kilo má necelých třicet,“ a popsal jsem smutný konec Eny, její osmidenní trápení po torzi žaludku a vynucený odchod.

„Ale proto jsi nepřišel, abys mi ji ukázal...“

Potvrdil jsem, že nepřišel, a nabídl Jakobovi místo šéfa střediska.

Namítl, že je tam Vondrouš. Sdělil jsem mu, že ten je na odchodu. Ptal se, jestli jsem ho vyhodil. Řekl jsem, že ne, ale odchází. Zajímalo ho, jak to vím. Bylo předčasné seznámit Jakuba s tajemstvím salónku, a tak jsem řekl, že to prostě vím a že vím i to, jak se udělá sám pro sebe.

Jakub konstatoval, že Vondrouš zná lesy i dřevo dobře. Orientuje se i v obchodě. Dodal, že se o něm říká leccos. Že kšeftuje se dřevem do vlastní kapsy a Burza se tváří, že o tom neví. Připustil, že to možná opravdu neví.

Souhlasil jsem s ním. Zdůraznil jsem, že bych byl rád, kdyby to vzal. Nejen dřevo, ale i zvěř. Zprvu se netvářil moc nadšen. Řekl, že dřevu rozumí, ale za zvěř zodpovídá myslivecký hospodář a zkoušky má jenom Burza.

Řešení jsem viděl v tom, že přebere zodpovědnost i za zvěř a papírově to přikryje Burza. Po krátké úvaze navrhl podmínku, že v tom případě požaduje inventuru jak dřeva, tak zvěře. Po kratší diskusi jsme se shodli na tom, že prioritou je inventura dřeva.

Když kývl, ulevilo se mi. Jakub vnímal les jinak než ostatní, jaksi komplexněji. Nebyl to pro něj jen zdroj obživy. Z hájovny jsem odjížděl s dobrým pocitem.

Druhý den následovala schůzka s Vondroušem. Zbavit se ho bylo snadné. O ukončení jeho působení ve společnosti Hochštejn s.r.o. jsme usilovali oba dva. Podepsání výpovědi dohodou nedělalo potíže ani jednomu z nás. Englys převzal vedení střediska lesů během týdne. Proběhla i požadovaná inventura. Realita odpovídala vykazovanému stavu a Jakub skepticky podotkl, že Vondrouš se dřevem kšeftoval, jen jsme to nedokázali. A pak už se s nasazením ujal šéfování střediska. Potěšilo mě to. Méně již dřevorubce. Chtěl po nich víc práce za míň peněz, což byla věc za Žampacha neslýchaná.

Reakce na sebe nenechala dlouho čekat. Protesty, nespokojenost a reptání propukly v nové, ještě razantnější síle než za Vondrouše a vydali se za Englysem.

Jakub na dvoře hájovny marně vysvětloval rozhořčeným dřevorubcům, že dostávají zapláceno tolik, kolik vydělají. Vyhrožo-

vali, že za tyhle peníze dělat nebudou. Hlavní slovo měli předáci Votruba a Mihál. Englys je po marném vysvětlování, které nebrali v potaz, odbyl větou, že kolik peněz Burza dá, tolik rozdělí. Poslal je na pracoviště, tedy do lesa, a odebral se do hájovny. Ještě nějakou dobu postávali a radili se na dvoře, než ho opustili.

Aby nebylo potíží dost, nedařilo se mi najít náhradu za Burzu. Místní zdroje nikoho vhodného nevygenerovaly, a tak jsem se vypravil lovit do vod, kde podobné obtíže po provedení restitucí také řešili. Do vod šlechtických. Nepochodil jsem v Českém Šternberku, Blatné, Chlumu nad Cidlinou. Přijali mě kulantně, i když určitý odstup jsem cítil. Slyšel jsem i názor, že s Žampachovým šlechtickým titulem to bylo trochu podivné. Vyslechli mou námitku, že analýza DNA jasně prokázala, že Bruno Žampach je pokračovatel rodu Jana Jindřicha Buriana. Vyslechli. To bylo vše. Moje potíže chápali potomci rodu Mikuláše z Bubna na zámku Doudleby nad Cidlinou. Rádi by mně vyšli vstříc, ale také někoho takového hledají.

Nezaháleli ani lesní dělníci. Radili se, radili, jak dál. Když se schůzkuje, tak se nepracuje. Tříbili názory jak v lese, tak i v hospodě. Když nepochodili u Englyse, obrátili se na magistra Burzu. Kontaktoval ho Votruba s Mihálem a požádali o schůzku. Znepokojený Burza se radil s Kuncířem, kde setkání uskutečnit. Kuncíř navrhl salónek. Ihned ho napadlo, že mi z té schůzky nabídne informace. Votruba s Mihálem pozvání na zámek odmítli.

„Je to na nás moc nóbl,“ pravil Votruba a Burza tak musel za nimi do lesa.

Monitorovací zařízení marně čekalo na příležitost. Kuncíře napadlo, že by bylo jednoduché přenést ho do lesního prostoru, ovšem na kterou mýtinu, to Burza dopředu nevěděl. „Asi tam, kde se zrovna kácí,“ odhadoval Burza. Ale přesněji to určit nedokázal.

Dřevorubci mu vysvětlili, že se chtějí sejít na pracovišti zaprvé proto, aby poznal obtížnost jejich práce, a zadruhé proto, aby neměli prostoje. Snažil se chlapce pochopit. Bohužel neměl vymyšleno, jak čelit jejich hněvu. Váhal, zda je k takovému jednání vůbec oprávněný. Chvillemi mu připadalo, že je, po diskusi s Englysem, že není.

JAN NEDOMA

ZÁMECKÉ LÉTO

Ilustrace na obálce Petr Sýkora
Sazba a redakce Matěj Barták
Korektura Barbora Vaňková
Vydal Pavel Jeřábek – Nakladatelství PLOT,
Bělohorská 10, 169 00 Praha 6,
www.plotknihy.cz,
jako svou 472. publikaci
Tisk FINIDR, s. r. o.

Vydání první, Praha 2026

ISBN 978-80-7428-510-3